

Men än lever jag... eller? Vad är det där för en figur som står i en skogsglänta, iklädd en mörk kåpa med huva? Och han har ett schackspel bredvid sig! Nog för att detta landskap skulle vara en värdig plats att sluta sina dagar på, men än har jag många osprungna mil, och lite annat jag gärna vill hinna med också.

Så jag avstår från att utmana Döden på ett parti, utan nöjer mig med att ta en av de godisdöds kallan han bjuder på och springer vidare.

DÖDEN SKRÄMDE MIG INTE, men nog hoppar jag till när jag hör ett prasslande, och tre dovhjortar kommer ut ur buskaget precis framför mig. De tvärvänder när de får syn på mig; den mörkbruna mitt i språnget, som i en tecknad film!

Ett annat fint möte är det med en kol svart fågel med en imponerande vingbredd. Det är Bataki, som jag alltid kallar korpen efter det att jag läste Nils Holgersson förra sommaren!

SÅ SMÅNINGOM kommer jag fram till näst sista kontrollen, som ligger i Grisslinge. Här serveras det bl.a. alkoholfri öl och korvbitar – riktig lördagsfeeling, som funktionären säger! Men jag ser inte riktigt ut att vara på väg till någon fest...

När jag springer vidare längs den trafikerade vägen regnar det, och jag tänker att jag nog ser rätt ömklig ut; blöt, långsam och med en löpstil som skulle få vilken löp-makeover-coach som helst att kasta sig över mig. Men å andra sidan, fortsätter jag min galg-humoristiska tankegång, det är i alla fall ingen risk att mitt o-fotogeniska jag fastnar på någon fartkamera...

Här finns också några backar av en dimension som får mig att längta efter Abborrbacken!

MEN DET GÅR FRAMÅT, trots allt. Sista kontrollen är vackert belägen vid Artipelag, konstmuseet med det göteborgska namnet trots att det ligger i Stockholms skärgård. Härifrån är det bara en halvmil till målet, och de första kilometerna slingrar sig flackt och behagligt längs vattnet.

Inte förrän den allra sista biten kommer jag ut på asfalt. Så dyker båtarna upp på vänster sida, och jag förstår att jag antligen är i Gustavsbergs marina. Kort därefter ser jag målskycket tvärs över en liten, liten vik, och jag hör mitt namn läsas upp av en speakerröst som jag känner igen.

Drygt halvvägs kunde löparna utmana Döden på ett parti schack. FOTO: CECILIA PETERSSON

"Ultralöpare vet vad ultralöpare behöver!"

DET ÄR KRISTINA PALTÉN, som jag träffade för första gången på väg till Swiss Alpine Marathon för många år sedan, och som är en av arrangörerna idag. Strax därefter har jag korsat mållinjen, och hon får en svettig kram.

I utbyte får jag en buff och en tjärdoftande medalj i trä – ett material som verkar vara det nya metall i de mindre långloppen! Jag kan även bre mig en ostmacka, och till den njuta lite mer alkoholfri öl. Ultralöpare vet vad ultralöpare behöver!

Och på tal om att njuta... Inte nog med att bastun är bokad för oss; den ligger dessutom precis vid vattnet, så att man kan ta sig ett dopp också! Jag går in med en sliten kropp och kommer ut med en som är betydligt piggare!

Sedan står vi och pratar en stund, innan jag promenerar i väg till bussen. Och trots att jag fick jobba ganska hårt idag kan jag inte annat än att hålla med om loppets slogan med en blinkning till Lidingöloppet:

"På Värmdö får du dubbla njutningen för halva penningen!"

CECILIA PETERSSON

Artikelförfattaren efter målgång vid hamnen i Gustavsberg. FOTO: MATS LJJEGREN